

Sygn. akt I A Cz 1876/12

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2012 r

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący :

Sędzia SA Józef Wąsik

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2012 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. w K.

przeciwko Bankowi Spółdzielczemu w Z.

o wyłączenie z pod egzekucji

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 września 2012r. sygn. akt I C 1516/12 w przedmiocie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I A Cz 1876/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 września 2012r Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek strony powodowej o zwolnienie od kosztów sądowych. Za podstawę rozstrzygnięcia przyjął następujące okoliczności:

Jak wynika z przedłożonego w dniu 25 września 2012 r. wyciągu z rachunku bankowego, strona powodowa posiadała na rachunku bankowym kwotę 7503 zł. Następnie w dniu 6 sierpnia 2012 r. na rachunek ten wpłynęła kwota 49.200 zł, która następnie została rozdysponowana, tak, że na koniec sierpnia 2012 r. strona powodowa posiadała na rachunku saldo dodatnie w kwocie 15.300,81 zł. Taki stan rzeczy wyklucza zwolnienie strony powodowej od kosztów sądowych. Strona powodowa w okresie kilku dni po złożeniu pozwu w niniejszej sprawie posiadała bowiem środki pieniężne w kwocie blisko dwukrotnie przekraczającej należną od strony powodowej opłatę od pozwu.

Okoliczność, że strona powodowa w międzyczasie wyzbyła się znacznej części tych środków nie może, zdaniem Sądu Okręgowego, stać na przeszkodzie odmowie zwolnienia od kosztów sądowych albowiem przez cały ten czas strona powodowa powinna była liczyć się z koniecznością poniesienia kosztów sądowych i w konsekwencji nie powinna była przeznaczać tych środków na inne cele. Przyjmując zatem za prawdziwe twierdzenie o zajęciu niemal całego majątku strony powodowej uznać należy, że strona powodowa nie wykazała że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie gdyż z zapisów na rachunku bankowym strony powodowej wynika, że środki takie strona powodowa posiadała w dostatecznej wysokości.

Zażalenie na to postanowienie wniosła strona powodowa, zarzucając naruszenie:

1. przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niezastosowanie pomimo, że strona powodowa wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

b) art 233 § 1 k.p.c. poprzez nienależyte i dowolne rozważenie sytuacji finansowej strony powodowej.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miały wpływ na treść zapadłego postanowienia polegający na bezpodstawnym uznaniu przez Sąd 1 instancji, że strona powodowa posiada dostateczne środki na uiszczenie kosztów sądowych w niniejszej sprawie.

Na tej podstawie wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie strony powodowej od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości bądź w części, ewentualnie z daleko posuniętej ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazała, że w związku z zajęciem przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w O.praktycznie całego majątku spółki, którego nie mogła przewidzieć, nie posiada ona dostatecznych środków na uiszczenie kosztów sądowych.

Odnosząc się natomiast do twierdzenia Sądu, że saldo dodatnie na rachunku bankowym strony powodowej świadczy o tym, że posiadała ona dostatecznie środki na uiszczenie kosztów sądowych to podniosła, że poszczególne środki które wpływają na rachunek bankowy strony powodowej muszą być na bieżąco wydatkowane na wymagalne zobowiązania strony powodowej związane z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą w tym w szczególności na wynagrodzenia pracowników (do zażalenia dołączył listy płac 12 pracowników), bowiem wywiązywanie się wobec swoich kontrahentów jest podstawowym obowiązkiem.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu zażalenia nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia.

W myśl art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U, Nr 167, poz.1398) osoba prawna może korzystać ze zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli wykaze, że nie ma dostatecznych środków na te koszty. Zwrot „wykaze” jest równoznaczny znaczeniowo, ze słowem „udowodni” i sąd nie ma obowiązku wzywania strony o dołączenie dodatkowych dowodów.

Uwzględnienie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych zależy od oceny sądu dokonanej na tle ujawnionych przez stronę danych o jej sytuacji majątkowej i dochodach.

Należy się zgodzić z Sądem I Instancji, że strona powodowa nie wykazała, aby nie miała kwoty 28.026 zł na pokrycie opłaty sądowej. Wszak powódka, mimo zajęcia komorniczego nadal prowadzi działalność gospodarczą znacznych rozmiarów zatrudniając kilkunastu pracowników. Poza sporem było istnienie na rachunku bankowym wystarczających środków finansowych na zapłatę opłaty sądowej.

Oceniając sytuację majątkową podmiotu ubiegającego się o zwolnienie od kosztów sądowych należy brać pod uwagę wszystkie składniki jego majątku zarówno nieruchomości, jak i ruchomości i prawa. Nie sposób bowiem ocenić, czy osoba prawna albo jednostka organizacyjna nie jest w stanie uiścić stosownych opłat sądowych i czy zasługuje na pomoc państwa w postaci zwolnienia od kosztów sądowych bez uwzględnienia wszystkich składników jego majątku, jak np. nieruchomości. Strona powodowa nie przedstawiła wykazu swego majątku, a zajęcie komornicze dotyczy tylko konkretnych ruchomości.

Zasadnie zatem Sąd oparł się na przedstawionych dowodach, w szczególności wyciągu z rachunku bankowego.

Kwestia przeznaczania środków pieniężnych osiągniętych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest wewnętrzną sprawą przedsiębiorcy, zależy bowiem od niego samego. Koszty sądowe należą do zwyczajnych kosztów

prowadzenia działalności gospodarczej, a jako należności Skarbu Państwa – choć nie są uprzywilejowane- to jednak powinny być traktowane w sposób równoważny z innymi ponoszonymi przez stronę wydatkami.

Nie mogą być zatem traktowane w sposób poboczny i opłacane dopiero po zaspokojeniu wszelkich innych potrzeb.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.